

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 208/2013-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. mája 2013 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti A. s. r. o., B., zastúpenej JUDr. D. A., K., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obdo 24/2012 z 30. novembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti A. s. r. o. **o d m i e t a** ako podanú neoprávnenou osobou.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. marca 2013 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti A. s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Obdo 24/2012 z 31. novembra 2012 [správne má byť 30. novembra 2012, pozn.; (ďalej aj „napadnuté uznesenie“)].

Predmetom konania vedeného najvyšším súdom bolo rozhodovanie o dovolaní obchodnej spoločnosti S. s. r. o., B. (ďalej len „žalobkyňa“ alebo „obchodná spoločnosť“), proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Cob/181/2011-365 z 29. februára 2012 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“), ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) č. k. 36 Cb/169/2009-300 zo 16. februára 2011 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu“). Uvedeným rozsudkom okresného súdu bola žaloba podaná proti obchodnej spoločnosti U., s. r. o. (ďalej aj „žalovaná“), o zaplatenie náhrady škody v sume 475 356,96 € istiny s príslušenstvom zamietnutá. Napadnutým uznesením najvyšší súd dovolanie žalobkyne odmietol z dôvodu jeho neprípustnosti.

Sťažovateľka v sťažnosti podrobne opisuje skutkový a právny základ veci, v ktorej bolo vydané napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, najmä okolnosti, za ktorých mal byť jej zmluvný vzťah so žalovaným predčasne ukončený, od čoho odvodzuje ňou uplatnené právo na náhradu škody. K ústavnoprávnej rovine predloženého prípadu sťažovateľka uvádza:

„Dôsledky rozhodnutia Okresného súdu Košice II., Krajského súdu Košice potvrdeného rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v Košiciach hlboko zasahujú do práv sťažovateľa a popierajú samotné princípy právneho štátu.

Rozsudky súdov prvého a druhého stupňa sú nepreskúmateľné a sú nedostatočne odôvodnené. Zákom požadované riadne a presvedčivé odôvodnenie písomnej formy rozsudku /§ 157 ods. 2 O. s. p./ je nie len formálnou požiadavkou, ktorou sa má zamedziť vydaniu obsahovo nezdôvodnených, nepresvedčivých alebo neurčitých a nezrozumiteľných rozsudkov, ale má byť v prvom rade prameňom poznania úvah súdu tak v otázke zisťovania skutkového stavu veci, ako aj v právnom posúdení veci...

Uvedené tvrdenia nie sú v súlade s požiadavkou zrozumiteľnosti a presvedčivosti súdnych rozhodnutí, ktoré majú byť odôvodnené tak, aby boli v plnom rozsahu preskúmateľné. Myšlienkový postup vedúci súd k záveru o naplnení všetkých pojmových

znakov mal byť v odôvodnení rozhodnutia vysvetlený tak, aby boli zodpovedané všetky tie v konaní nastolené otázky, ktorých vyriešením je podmienené vydanie vecne správneho rozhodnutia...“

Keďže podľa názoru sťažovateľky niet iného súdu ani iného prostriedku právnej ochrany, ktorý by ochránil jej základné práva porušené rozhodnutiami, proti ktorým sťažnosť smeruje, považujúc sťažnosť za prípustnú navrhuje vo veci vydať takéto rozhodnutie:

„I. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 31. 11. 2012 sp. zn. 1 Obdo 24/2012, ktorým potvrdil rozsudok Krajského súdu Košice z 29. 2. 2012 sp. zn. 3 Cob/181/2011-365, porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

II. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. 11. 2012 sp. zn. 1 Obdo 24/2012, spolu s rozhodnutím Krajského súdu Košice z 29. 2. 2012 sp. zn. 3 Cob/181/2011-365 a Okresného súdu Košice II. sp.zn. 36 Cb 169/2009-300 zo 16. 2. 2011 sa zrušuje a vec sa vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

III. Krajský súd v Košiciach je povinný zaplatiť advokátovi sťažovateľa náhradu trov konania do troch dní od právoplatnosti nálezu vo výške 323,50 EUR, a to advokátskej kancelárii JUDr. D. A... najneskôr do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho

sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovení § 20, § 50 a § 53 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy a z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že domáhať sa ochrany základných práv na ústavnom súde môže fyzická osoba alebo právnická osoba jedine v záujme ochrany svojich základných práv (napr. II. ÚS 32/06, II. ÚS 80/06, III. ÚS 108/2012).

Týmito pravidlami sa ústavný súd spravoval aj pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľky. Sťažovateľka namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

Pre posúdenie splnenia procesných podmienok konania o podanej sťažnosti je podstatné, že v prvostupňovom konaní pred okresným súdom, v odvolacom konaní pred krajským súdom, ako aj v dovolacom konaní pred najvyšším súdom boli účastníkmi na strane žalobcu obchodná spoločnosť a na strane žalovaného U., s. r. o. Sťažovateľka teda až do právoplatného skončenia konania o návrhu žalobkyne v skutočnosti účastníčkou tohto konania nebola a súčasne nie je ani jej univerzálnou právnou nástupkyňou. Sťažovateľka pritom nepreukazovala a ani netvrdila, že by do konania vstúpila, resp. že by počas konania urobila akýkoľvek procesný návrh, ktorý by bol predpokladom jej vstupu do konania.

V danom prípade teda napadnutým uznesením najvyššieho súdu nemohlo byť porušené žiadne základné právo sťažovateľky, pretože táto nebola účastníčkou napadnutého dovolacieho konania. Skutočnosť, že zmluvou o postúpení pohľadávky uzavretej po vydaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu mala byť na sťažovateľku prevedená pohľadávka uplatnená na všeobecných súdoch v spornom konaní, ešte nepostačuje na záver, že na sťažovateľku súčasne prešlo aj oprávnenie domáhať sa v danej veci vyslovenia porušenia ňou označeného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Predmetom konania pred ústavným súdom totiž nie je sporná pohľadávka (ku ktorej postúpeniu malo dôjsť), ale ústavný prieskum sťažovateľom tvrdeného porušenia označeného základného práva alebo slobody. Nositeľmi uvedených práv v predmetnom konaní boli len účastníci tohto konania, t. j. obchodné spoločnosti označené ako žalobkyňa a žalovaná, nie však sťažovateľka.

Pretože sťažnosť ústavnému súdu podala sťažovateľka, ktorá nie je aktívne vecne legitimovaná na podanie sťažnosti, ústavný súd dospel k záveru, že ide o sťažnosť podanú neoprávnenou osobou, a preto ju pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Nad rámec uvedeného ústavný súd poznamenáva, že aj ak by bola sťažnosť pre porušenie označených práv podaná oprávnenou osobou, bolo by na mieste považovať sťažnosť za zjavne neopodstatnenú. Uznesenie najvyššieho súdu sa totiž nedotýka merita sporu, ale len procesnej neprípustnosti podaného dovolania, vo vzťahu ku ktorej sťažnosť neobsahuje žiadne relevantné argumenty svedčiacie o nesprávnej aplikácii procesnoprávných ustanovení použitých v danom prípade. Naopak, rozhodnutie, ku ktorému najvyšší súd dospel, je dostatočne odôvodnené a nepopiera obsah základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. Z obsahu sťažnosti pritom vyplýva, že jej podstatou je predovšetkým nespokojnosť s výsledkom súdnych konaní iniciovaných žalobkyňou, avšak táto okolnosť sama osebe nemôže byť právnym základom namietaného porušenia označených práv (pozri obdobne II. ÚS 54/02, III. ÚS 259/2012). Ústavný súd

preto nenachádza žiadnu relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom najvyššieho súdu a označenými právami, ktorých porušenie bolo v sťažnosti tvrdené.

S prihliadnutím na uvedené rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v danej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd bližšie nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. mája 2013